

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับ พุทธศักราช 2540 ซึ่งบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน กำหนดหลักการปกครองประเทศในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญฉบับอื่นๆ ที่ประเทศไทยเคยมีมา กล่าวคือ พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขของประเทศ และทรงเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตย ซึ่งมาจากปวงชนชาวไทย โดยทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติทางรัฐสภา อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรี และอำนาจตุลาการทางศาลนั้น รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันกำหนดให้มีศาลรัฐธรรมนูญเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ตุลาการ เพื่อวินิจฉัยชี้ขาดคดีต่างๆ ที่คาบเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ โดยรัฐธรรมนูญกำหนดให้รูปแบบขององค์กรศาลในกระบวนการยุติธรรม ในสาขากฎหมายมหาชน กล่าวคือ เป็นองค์กรที่ประกอบด้วยตุลาการที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษ มีความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษาคดี หรือทำคำสั่งโดยรัฐธรรมนูญ กำหนดให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจกำหนดวิธีพิจารณาความได้โดยลำพัง

ศาลรัฐธรรมนูญที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 นี้ ได้ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยคดีอันเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญที่มาสู่ศาลรัฐธรรมนูญ นับตั้งแต่มีการจัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญจนถึงปัจจุบัน ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยคดีต่างๆ ที่มาสู่ศาลรัฐธรรมนูญแต่ผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ บางคำวินิจฉัยได้ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาอันเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญในการรับเรื่องเข้าสู่กระบวนการวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ปัญหาอันเกี่ยวกับอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดคดีของศาลรัฐธรรมนูญในคดีวินิจฉัยสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปัญหาอันเกี่ยวกับการตีความอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 266 ของรัฐธรรมนูญ ปัญหาอันเกี่ยวกับผู้มีสิทธิในคดีที่จะเข้าสู่กระบวนการวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ กล่าวโดยสรุปปัญหาที่สำคัญที่สุดก็คือ ปัญหาอันเกี่ยวกับอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดคดีของศาลรัฐธรรมนูญ เพราะศาลรัฐธรรมนูญยังขาดหลักเกณฑ์ทางวิธีบัญญัติที่ชัดเจน เพื่อนำมาถ่วงถ่วงคดีก่อนที่จะรับเรื่องเข้าสู่กระบวนการวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ

ยกตัวอย่างคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่พิจารณาแล้วเห็นว่าได้เกิดมีความไม่ชัดเจน และมีความคลุมเครือเกิดขึ้นในกระบวนการพิจารณาคดีของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครอง เช่น

ในกรณีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดคดีของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครอง ดังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ เรื่องคณะกรรมการการเลือกตั้งขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 145 วรรคหนึ่ง (3)

นอกจากนี้แล้ว ในประเด็นปัญหาอันเกี่ยวกับอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดคดีของศาลรัฐธรรมนูญที่สามารถนำมาเป็นตัวอย่างได้คือ มาตรา 266 กรณีการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและวุฒิสภา ในกระบวนการเพื่อให้ได้มาซึ่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง สรุปได้ว่า พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใฝ่นวล สมาชิกวุฒิสภากับคณะ ได้มีหนังสือขอให้ประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยกรณีการใช้อำนาจของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและวุฒิสภา ในการเลือกผู้สมควรดำรงตำแหน่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาเพื่อคัดเลือกบุคคลผู้สมควรดำรงตำแหน่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน โดยมีประเด็นอภิปรายโต้แย้งกันว่าวุฒิสภามีอำนาจหน้าที่ในการลงมติเลือกบุคคล 1 คน จากบัญชีรายชื่อจำนวน 3 คน เพื่อดำรงตำแหน่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน หรือไม่ หรือวุฒิสภามีอำนาจเพียงให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดินฯ มาตรา 31 เท่านั้น ซึ่งได้มีการลงมติ ปรากฏผลการลงมติว่า มีมติให้วุฒิสภานำหน้าที่เลือกบุคคล 1 คน จากจำนวน 3 คน เป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินด้วยคะแนนเสียง 91 ต่อ 70 เสียง และหลังจากนั้นวุฒิสภาได้ลงมติด้วยคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภาเลือก นางจรรวณ เมณฑกา เป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน จากนั้นประธานวุฒิสภาได้นำความขึ้นกราบบังคับทูลเพื่อทรงกระกรุณาโปรดเกล้าฯ และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง นางจรรวณ เมณฑกา เป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินแล้ว

นอกจากนี้ยังได้มีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรณี นายปัญญา ดันติยวงศ์ ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยได้เสนอบัญชีรายชื่อบุคคลผู้สมควรได้รับการพิจารณาแต่งตั้งเป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินต่อวุฒิสภา โดยเสนอชื่อบุคคลที่คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินมิได้พิจารณาคัดเลือกให้วุฒิสภาพิจารณาด้วย อันเป็นการไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2542 ระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาผู้ที่สมควร ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีความเห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวเป็นการฝ่าฝืนระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาผู้ที่สมควรได้รับการเสนอชื่อ

เป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2543 ข้อ 6(5) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2542

จากคำวินิจฉัยดังกล่าวของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นการสนับสนุนความเห็นที่ว่า การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และวุฒิสภา ซึ่งเป็นองค์กรตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญน่าจะ ไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดินฯ และเป็นการโต้แย้งการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและวุฒิสภาแล้ว แม้คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และวุฒิสภา ซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวเนื่องกันต่างก็ไม่ได้โต้แย้งการปฏิบัติหน้าที่ของอีกฝ่ายหนึ่งก็ตาม ประกอบกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และวุฒิสภาในเรื่องนี้เป็นการสรรหาและคัดเลือกบุคคลสำคัญเพื่อดำรงตำแหน่งในองค์กรด้วย ดังนั้น หากการได้มาซึ่งบุคคลซึ่งจะต้องไปปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรตามรัฐธรรมนูญเป็นไปโดยมิชอบด้วยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแล้ว ก็ย่อมส่งผลกระทบต่อ การปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรดังกล่าวด้วย

ในฐานะประธานรัฐสภาจึงจำเป็นต้องอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เสนอเรื่องพร้อมความเห็นเป็นคำร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยให้เป็นบรรทัดฐานต่อไปว่า การที่คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเสนอชื่อสมควรเป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินต่อวุฒิสภาจำนวน 3 คน และการที่วุฒิสภามีมติเลือกผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน 1 คน จากจำนวน 3 คน ที่คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเสนอมานั้น ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้น คือ ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องของประธานรัฐสภาไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้หรือไม่

มาตรา 266 ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

สำหรับข้อเท็จจริงตามคำร้อง ปรากฏตามหนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินด่วนมาก ที่ ตผ (คตง) 0001/265 ลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2544 ที่ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินในนามของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินมีถึงประธานวุฒิสภา ว่า “คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ได้ดำเนินการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่สมควรได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินเสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่ามีรายชื่อผู้ที่ได้รับการสรรหาและได้รับความยินยอม จำนวน 3 ราย คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้ประชุมพิจารณาคัดเลือกโดยวิธีลงคะแนนลับ ปรากฏว่ามีผู้ได้รับคะแนนเสียงเลือกจำนวน 2 ราย คือนายประธาน ดาบเพชร ได้รับคะแนนเสียงอันดับ 1 เป็นการดำเนินการไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 312 มาตรา 333 (1) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ

รัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดินฯ มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (6) มาตรา 30 และระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาผู้ที่สมควรได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2543 ข้อ 6 (5) แล้ว ส่วนการที่ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินมีหนังสือในนามคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเสนอรายชื่อบุคคลจำนวน 1 คน จากจำนวน 3 คน นั้น เมื่อรัฐธรรมนูญบัญญัติให้คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินมีอำนาจหน้าที่ในการเลือกผู้สมควรดำรงตำแหน่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน และให้วุฒิสภาเป็นองค์กรถวายคำแนะนำพระมหากษัตริย์ โดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดินฯ มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (6) มาตรา 30 และมาตรา 31 บัญญัติให้คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเป็นองค์กร สรรหาและเลือกแล้วเสนอให้วุฒิสภาให้ความเห็นชอบ การให้ความเห็นชอบของวุฒิสภา จึงย่อมต้องมีความหมายเพียงการให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบเฉพาะบุคคลที่คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินมีมติเลือกด้วยคะแนนเสียงสูงสุดและมีคะแนนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการตรวจเงินแผ่นดินทั้งหมดเท่าที่มีอยู่มาแล้วเท่านั้น การที่วุฒิสภาดำเนินการเลือกบุคคลในบัญชีรายชื่อที่ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเสนอในนามของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินมาพร้อมกับหนังสือนำเสนอผลการเลือกของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน โดยเลือกนางจารุวรรณ เมณฑกา ซึ่งได้คะแนนในอันดับที่สอง และไม่ได้จำนวนคะแนนที่ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ จึงเป็นการใช้อำนาจหน้าที่ที่ไม่เป็นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 312 มาตรา 333 (1) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2542 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (6) มาตรา 30 ประกอบด้วยระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาผู้ที่สมควรได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2543 ข้อ 6 (5) และมาตรา 31

ส่วนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จำนวน 2 คน คือ นายจุมพล ณ สงขลา และนายปรีชา เถลิมาวิชย์ เห็นว่า กรณีคำร้องของประธานรัฐสภาไม่ได้เป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้น คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและวุฒิสภาต่างไม่มีข้อโต้แย้งในปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ให้ยกคำร้อง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า กรณีตามคำร้องของประธานรัฐสภาที่เกี่ยวกับปัญหาการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและวุฒิสภา ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญในกระบวนการเพื่อให้ได้มาซึ่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินนั้น มีการใช้อำนาจหน้าที่ที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันต้องถือ “หลักนิติรัฐ” ในการปกครอง กล่าวคือ การกระทำของรัฐทุกอย่างจะต้องมีกฎหมายให้อำนาจไว้ รัฐจะต้องผูกพันตามกฎหมายและใช้อำนาจภายใต้กฎหมาย ด้วยการออกกฎหมายปกครองที่กำหนดให้เกิดความสงบเรียบร้อยในสังคมส่วนรวม ส่วนประชาชนจะได้รับการปฏิบัติในฐานะผู้อยู่ใต้ปกครองและเป็นผู้ทรงสิทธิตามกฎหมายในขณะเดียวกัน เนื่องจากจุดมุ่งหมายของนิติรัฐนั้นเป็นการกำหนดขอบเขตของการใช้อำนาจรัฐ และอำนาจปกครองเพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมและเป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพประชาชน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายปกครองกับประชาชนจึงเป็นความสัมพันธ์ซึ่งอาศัยกฎหมายเป็นหลัก

โดยทั่วไปการควบคุมการกระทำของฝ่ายปกครองแบ่งออกได้เป็น 2 ระบบใหญ่ คือ ระบบที่ควบคุมโดยองค์กรภายในฝ่ายปกครอง และระบบที่ควบคุมโดยองค์กรภายนอกฝ่ายปกครอง เช่น องค์กรตุลาการหรือศาล ซึ่งการควบคุมองค์กรฝ่ายปกครองโดยศาลนั้นอาจมีได้ทั้งในระบบศาลเดียว ซึ่งเป็นระบบที่ควบคุมโดยศาลยุติธรรม และระบบศาลคู่ซึ่งเป็นระบบที่ควบคุมโดยศาลปกครอง ในปัจจุบันการควบคุมการกระทำของฝ่ายปกครองของประเทศไทย ซึ่งมีทั้งระบบที่ควบคุมโดยองค์กรภายในฝ่ายปกครองเอง และระบบที่ควบคุมโดยศาลยุติธรรม แต่ก็ยังไม่สามารถให้หลักประกันในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมโดยศาลยุติธรรมนั้น มิได้มีการกำหนดเขตอำนาจในการพิจารณาคดีปกครองแยกออกจากคดีแพ่ง ทำให้เกิดปัญหาในการนำคดีปกครองมาฟ้องต่อศาลยุติธรรม เนื่องจากแนวคำพิพากษาของศาลฎีกานั้น คดีปกครองบางประเภทไม่สามารถนำมาฟ้องต่อศาลยุติธรรมได้ เช่น การฟ้องเพิกถอนคำสั่งทางการปกครองเกี่ยวกับสถานะและวินัยของข้าราชการ เป็นต้น ทำให้เกิดแนวคิดที่จะจัดตั้งองค์กรใด องค์กรหนึ่งเข้ามามีบทบาทหน้าที่ในการแก้ปัญหาดังกล่าว ก็คือ “ศาลปกครอง” (Administrative Court) เพื่อทำหน้าที่วินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทในทางปกครอง

1.2 สมมติฐานของปัญหา

ปัญหาของการทำวิทยานิพนธ์ คือ ปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครอง ศาลรัฐธรรมนูญนั้นมิอำนาจหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญได้มอบหมายให้เป็นผู้ตรวจสอบรัฐธรรมนูญ จึงได้ปรากฏเป็นปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญว่าจะมีขอบเขตอำนาจเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งจะใช้บังคับแก่คดีใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ รวมถึง อำนาจพิจารณาวินิจฉัย กรณีที่ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งความไม่ชัดเจนในเรื่องของอำนาจทั้ง 2 ประการดังกล่าวข้างต้นนี้ได้ทำให้เกิดปัญหาอย่างหลายประการ ซึ่ง

จากผลของคำวินิจฉัยที่ผ่านมาของศาลรัฐธรรมนูญ ได้เกิดเป็นประเด็นปัญหาต่าง ๆ รวมถึง เกิดข้อวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง ทั้งจากบรรดานักกฎหมายด้วยกันเอง ประชาชน รวมถึง นักวิชาการต่าง ๆ ดังนั้นจึงสมควรทำการศึกษาในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครอง เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปรับปรุง ปัญหาในเรื่องดังกล่าว

ดังนั้น สมมติฐานของการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้คือ

1. คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญไทยยังขาดบรรทัดฐาน ในส่วนของเรื่องนิติวิธีในการให้เหตุผลในการทำคำวินิจฉัยที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้เสียหายอันเกิดมาจากการใช้อำนาจในทางปกครอง
2. อำนาจวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองไทยยังขาดความชัดเจนในเรื่องวิธีการบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้เสียหาย อันเกิดมาจากการใช้อำนาจในทางปกครอง
3. คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองไทยในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจวินิจฉัยชี้ขาด ยังขาดความชัดเจน

1.3 วัตถุประสงค์ของการทำวิทยานิพนธ์

ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยนี้

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบการพิจารณาคดีของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองของไทย
2. เพื่อศึกษาถึงปัญหาในเรื่องที่เกี่ยวกับขอบเขตอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองของไทย
3. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดคดีในคดีต่าง ๆ ของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองของไทย ที่เป็นปัญหาในอดีต และที่จะเป็นปัญหาต่อไปในอนาคต

1.4 ขอบเขตของการทำวิทยานิพนธ์

มุ่งศึกษาวิเคราะห์ถึงอำนาจและผลกระทบต่อคำวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ อันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครอง เพื่อวิเคราะห์ถึงวิธีแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญตามมาตรา 264, 266 และ มาตรา 271 ตลอดจนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีของศาลปกครอง พุทธศักราช 2542

1.5 วิธีดำเนินการทำวิทยานิพนธ์

เป็นการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบการวิจัยเชิงเอกสารเป็นหลัก รวมถึงการใช้วิธีการศึกษาเชิงวิเคราะห์ทางนิติศาสตร์ โดยอาศัยเอกสาร ตำราวิชาการ บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตลอดจนระเบียบข้อบังคับแนวคิดต่าง ๆ โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 264, 266 และมาตรา 271 ตลอดจนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พุทธศักราช 2542

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำวิทยานิพนธ์

1. เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ รวมถึงความเหมาะสมในการพิจารณาคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองของไทย เพื่อเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ
2. เพื่อจะได้ทราบถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหา และอุปสรรคต่อคำวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 264, 266 และมาตรา 271 ตลอดจนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พุทธศักราช 2542